

Zarzuty i główne argumenty:

Wszyscy skarżący w niniejszej sprawie są urzędnikami, którzy przeszli na emeryturę przed dniem 1 maja 2004 r. Kwestionują oni system przejściowy wprowadzony do czasu zniesienia współczynników korygujących rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającym regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ [tłumaczenie nieoficjalne] w takim zakresie w jakim wyżej wspomniany system oparty jest na nowym wyliczeniu „emerytalnych” współczynników korygujących, który nie jest już skalkulowany w odniesieniu do stolicy, ale według średnich kosztów utrzymania w Państwie Członkowskim, co do którego uprawniony do emerytury wykazał, że ma w nim miejsce stałego zamieszkania.

Na poparcie swych żądań skarżący podnoszą przede wszystkim, że ww. rozporządzenie opiera się na błędnym uzasadnieniu, w zakresie, w jakim ani wzmożona integracja Wspólnoty, ani swobodny przepływ osób i swoboda pobytu, ani trudności ze skutecznym weryfikowaniem miejsca zamieszkania emerytów, nie mogą ich zdaniem stanowić uzasadnienia dla przedmiotowego systemu przejściowego.

Skarżący podnoszą następnie naruszenie w tym konkretnym przypadku zasad równości, pewności prawnej, wstecznego skutku praw nabytych oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań.

⁽¹⁾ Dz. U. L 124 z 27.4.2004 str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2005 r. przez Hinricha Bavendama i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-80/05)

(2005/C 143/69)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 17 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Hinricha Bavendama, zamieszkałego w Bremie (Niemcy), Günthera Früchtichta, zamieszkałego w Bremie (Niemcy), Hinricha Geerken, zamieszkałego w Bremie (Niemcy), Hansa Jürgena Weyhause-Brinkmanna, zamieszkałego w Bremie (Niemcy), Curta-Hildebranda v. Einsiedel, zamieszkałego w Lipsku (Niemcy),

Christiny Gräfin von Schall-Riaucour, zamieszkałej w Ahlen-Vorhelm (Niemcy), Franza-Albrechta Metternicha-Sandora, Prinz von Ratibor und Corvey, zamieszkałego w Höxter (Niemcy), Christopha Prinz zu Schleswig-Holstein, zamieszkałego w Thumby (Niemcy) oraz miasta Schloß Holte-Stukenbrock (Niemcy), reprezentowanych przez T. Giesena, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

— stwierdzenie nieważności wydanej na podstawie dyrektywy Rady 92/43/EWG⁽¹⁾ decyzji Komisji z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie przyjęcia wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty

1. w kontynentalnym regionie biogeograficznym

2. w atlantyckim regionie biogeograficznym

ogłoszonej pod numerami C(2004) 4031 i C(2004) 4032, w zakresie w jakim wywiera ona skutki na własność lub zwierzchność terytorialną skarżących;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący są właścicielami całego terenu względnie znacznych części terenów, które na mocy zaskarżonej decyzji zostały uznane za tereny mające znaczenie dla Wspólnoty, co ogranicza prawa własności skarżących.

Skarżący podnoszą, że kryteria wyboru objęcia wykazem terenów mających znaczenie dla Wspólnoty nie zostały spełnione, ponieważ rozstrzygające o wyborze typy i gatunki siedlisk przyrodniczych albo nie występują w ogóle albo nie występują w odpowiednim stopniu reprezentatywności.

Skarżący twierdzą ponadto, że:

— naruszone zostały istotne przepisy proceduralne zawarte w art. 6 ust. 2, 3 i 4 lub art. 4 dyrektywy 92/43/EWG,

— zachodzi uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, ponieważ błędna była już decyzja o wyborze podjęta na poziomie krajowym, stanowiąca podstawę sporządzenia wykazu, oraz

— miało miejsce nadużycie swobodnego uznania, ponieważ Komisja objęła wykazem wszystkie bez wyjątku tereny zaproponowane jej przez Republikę Federalną Niemiec.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, str. 7).